

tramp

10

MIK

Namaraďi nám piši...

Hotel u dvou býků.
Standa Ráda.

„Todle přece nejde, couráš vod sedláka k sedláku a žádnej nemá pro tebe kouteček, kde bys pohověl zbledovanejím oudům.“ Nadával Camera, vzteky hryzaje zasmradlý čibuk. „Pojď k starostovi, ten nás musí někam na slámu vrazit, dyk sme promoklí na fusekli!“

Zmrzlí jako pěnkavy vlékli jsme se tedy na „Poglavárstvo upravnej opčine“. myslím, že se to tam jmenovalo Kraljevci, pitomá vesnice, lakotníci sedláci.

Starosta čili poglavár z nás měl malou radost, já bos, Camera v rozbitých kanadkách, bláto až za ušima a oba zarostlí jak nanuci jsme mnoho důvěry nebudili.

Poslal s námi policajta do pastoušky a ten nám určil za lože hromadu slámy v koutě chléva. Ložnici tuto sdíleli s námi dva obecní býci, přivázaní u žlabu. Mnoho si nás nevšímalí, jen potočili hlavy, aby se podívali jak vypadáme a pak klidně přežvykovali. Viděli bazpochyby podobných nocležníků ve své rezidenci už více. Příjemně stájové teploučkou přivedlo nás brzy do míry a jali jsme se probírat různé životní otázky.

Přišla řeč i na to, jestli je pámbu nebo ne. „Je — nejni?“ „Vo tomle by se dalo moc hovořit“, rozumoval Camera, dneska seš tedy a zejtra můžeš zatřepat košťálem, škytněš a seš na prkně, proto musí čovek něco věřit, neboť neví dne ani hodiny...“

Tma panovala v chlévě a býci zuřivě řinčeli řetězy. „Járku, ty bíloune, nekecej už a chrápej nebo se některá tat potvora vodvážá a srovná nám tu límeček, že na to budeme pamatovat.“ povídám Camerovi. No — a — co... to už nedofekl, konec řetězu cinknul o žlab, býk se odvázal — co teď? Tma jako v pytli, ke dveřím se nedostaneš a okénko je zamřížované. Pozdrav pámbu! Teď jestli... A co bych lhal, měli jsme strachem srdce až někde v kalhotách, neboť bejk je vošemtný zvíře, má moc špicaté rohy a my moc křehké vnitřnosti. Leželi jsme tak několik vteřin bez dechu. Pojednou ucítili jsme býkův dech ve tváři, mžikem skočili jsme oba do malého okénka a jak jsme se tam mohli stěsnat, to mě nejde přes rozum ještě dnes.

Stulení k sobě, jako dvě opice na agátě, řvali jsme spojenými silami na spící náves: „Strašák — strašák — pomoc!“

Psi v celé vsi štěkali, ale nikdo nepřicházel, aby nás vysvobodil z toho pitomého postavení. Už jsme v duchu viděli vlastní střeva roztahaná po vsehch koutech chléva, když vešel policajt s lucernou. Uvázal býka ke žlabu a nevšímaje si našich uděšených obličejů povídá: „Tak, teď můžete zase klidně spat! Laku noč.“ „Dou čoveče, nás už nezlákej, poď vocať Stando, já se mám eště moc rád!“, řekl Camera a táhl mne z chléva ven.

Ustlali jsme si potom na dvoře pod kůlnou, kde stála hasičská stříkačka a v slámě ležela jakási černá hmota. Ulehli jsme znovu a spánek již nám klížil víčka, když záhadná hmota počala se pohybovat chrochtajíc. „No, krucifix, bejkovi zahneš a zas máš bagouna na krku! může se tady pořádně čovek vyspat?“ rozcíloval se Camera. Ale ců, bagoun, nebagoun, teď spíme a dobrá!“ uklidňoval jsem jej.

Ráno vzbudily nás první paprsky permutráčku. „No vidíš,“ řekl Camera, když jsme se čochtali silnicí k Bělehradu, „ty bejci nám naprosto neslušeli, a s prasetem sme se shodli docela dobře. To sem rád, že sem na živu; hele — — čovek neví dne ani hodiny...“

TRAMP-KONSERVY

TRAMPING-WEEKEND-PAKET sestávající z :

1 krabice salátu z volské tlamy, 2 zvěřinových, 1 gulašové (hovězí) a 2 jätrových konserv zasilá proti dobírce za Kč 24.— vyplaceně továrna jemných konserv

E. UNGER, MARIÁNSKÉ LÁZNĚ (ZAL. 1885.)
(Společník firmy je Michal Mareš, básník a klobásník.)

Boty „Keds“ . . . . . od 46.—
Torny nové italské . . . . . od 50.—
Chlebníky . . . . . od 26.—
Stany . . . . . od 160.—

Trampský oznamovatel.

Najmu chatu přes zimu Zn. „087“ do adm. t. l.

Hledám hezkou tremp-su do boudy od 16—19 et pod zn. „Vše hraďím“.

trampský SLOVNÍK naučný

Rediguje St. Mlsk.

E

EDA — z Waikiki, sprostónárodní tramp.
EGON — Ervin Kisch, viz článek v tomto čísle.
EPOCH — 1000 m filmu.
ELA — kůň, děvče nebo elektrika.
EL-PASO — osada na Brdech.
ESKIMO — je po tom špatně.
EVROPA — o nás ví.
ELITA — prej společenskéj klub.
ELAN — má Stavinoha po 10. pivě.
ESO — nejlepší známka ve škole.
EROTIKA — výdělečná schopnost.
ERUPCE — výbuch, následuje facka.
EGYPTKY — se na trampu nekouřeji.

F

F — ef.
FABERA — starej převozník.
FALOUT — viz Vilímek „Velikáni našich dějin“.
FAJKA — něco do huby.
FABRIKA — ústav k vykořisťování.
FANTASIE — viz Poslední list.
FČELIČKA — básník a spisovatel t. č. postrach Malé Asie.
FUJARA — saxofon.
FILOSOFIE — je vždycky blbá.
FERDA — sirky — Evropa.
FUAD — jeden čestnej doktor.
FUJ — jak se to veme.
FOND — koryto.
FEŠÁK — Kefas z Havranu.
FOOTBALL — něžná míčová hra.
FAIR — fotbal, nezajímavá hra.
FLANDÁK — černokněžník.
FLANDĚRA — to přece víte.
FLINK — zaměstnání nezaměstnaného.
FUČÍK VENCA, — násilník a provokatér, nejlépe se mu vyhnouti.

KOŠILE, KALHOTY

Největší výběr v Praze

SPORT DŽBÁNEK Soálená 30

NEJLEVNEJŠÍ A NEJLEPŠÍ ŠTOČKY VOJTĚCH HRDINA
Smíchov, ulice ke Koulce č. 6.
Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

To všechno vám chtějí zakázat!

Generální útok Paďourů proti trampům!

Všechno, co dosud bylo kdy kde proti trampům napsáno, přetrumflý v minulých dnech „Národní Listy“, „Politika“ a ostatní hlavičkové listy nár. dem. Nás to nepřekvapuje, je příliš snadno poznatí, na čí rozkaz roztroubily se trumpety Paďourů proti trampům. Panděra domácích pánů a stuchlých ouřadů se roztrásla hnusem nad drzostí dnešní mládeže, která se opovážila vykašlat se na tradici rodných výletů do Bráníka a Chuchle a utekla od různých těch „zahradních zábav, spojených s tancem a tombolou“, do lesů, k vodě, a za sluncem. A jak chtějí Paďouři své ztracené posice zachránit? Paďourskou demokracií: četnictvem a policií. Četníci a policie má jim na befěl shánět ztracené syny a dcery zpět do města a zakázat táboření vůbec!

Několik ukázek z článků: (Titulky à la „Postrach pražského okolí, táboření, rej neřestí“ atd. — vždyť to znáte.)

Národní Politika 24. července:

Kam zapadnou t. zv. pražští trampové, jakoby tam zapadly kobyly, poněvadž tam jsou ohroženy stromy, tam není trávy, a běda okolí!... Jejich mravní úroveň rovná se skoro nule, což usoudíme z toho, spatříme-li vracející se trampky a trampky z výletu, slyšíme-li jejich řeči, rozprávky a zejména písničky, jejichž reprodukce hranicích dokonce s paragrafem. **Vysoká statistika trestních oznámení na pražské trampy je nejlepším dokladem toho, že jde o nebezpečné skupiny jednotlivců, kteří zaslouží si přísného dohledu strážě bezpečnosti.**

Národní Politika 19. července:

Obyvatelé našeho venkova si neustále stěžují do způsobů a chování trampů, kteří ponejvíce z Prahy zaplavují ve velkém množství nejen naše letoviska, ale i odlehlá místa v lesích atd., kde obtěžují venkovský lid do té míry, že dochází i k zákrokům celých okresů proti trampům. **Bezpečnostními úřady a četnictvem byl zahájen přísný dohled na tak zv. trampy, kteří nejsou vůbec organisováni v žádném spolku turistické povahy, nýbrž podnikají výlety na vlastní pěst za okolností velice podezřelých.** Četnické stanice budou přísně zakročovatí proti lidem toho druhu. **Má jim být znemožněno táboření!**

Národní listy 18. července:

Krásné Posázaví trpí chorobou, kterou by bylo

schopno vyléčiti radikálně četnictvo, veřejné orgány v obcích a na železnicích za spolupomoci občanstva. ... a když jsou usazeni, pak začíná to právě: hulákání, řvaní písniček bez melodií, za to však silně oplzlých, nad kterými by i staří vojáci zčervenali — — Kdo zbaví naše Posázaví „milovníků“ přírody, tak jak je představují skupiny divokého ústroje i divokého života — bude mít velkou zásluhu!

Tedy tenor všech článků: (Ovšem, pro nedostatek místa neuvádíme různé vysněné zločiny, krádeže, ba i loupeže!) Trampové jsou zločinci, zpívají oplzlé písničky, nejsou organisováni, okresy a vesnice si na ně stěžují, četníci a policie do nich!

Jenže z pánů Paďourů tak hrozný strach nemáme. Předně: Ohledně těch oplzlých trampských písniček odkazujeme veškeré čtenáře N. P. a N. L. na tiskem vydanou většinu trampských písniček, kde se pouhým nahlédnutím přesvědčí o pravdomluvnosti svého tisku.

Výmysly o zakročení vesnic a okresů proti trampům se nebudeme zabývatí, neboť je každému dostatečně známo, jak se s těmito vychází a kdo koho podporuje.

O té organisaci jsme promluvili již v několika číslech a opakujeme: nikdo a nikdy nás nebude vhnět do toho či onoho turistického spolku, kdyby na nás vytáhl bůhvíjaké kanony. Trampové jsou spojení něčím více, než je organisace, a páni Paďouři buďte ujištěni, že až přijde čas, dovedeme si své právo i bez organisace uhájiti. Na omezování osobní svobody doufáme, že v demokratické republice zákon neexistuje!

A ještě něco: Pánové zapominají, že tramp jezdí do svého. Za každý kousek půdy, ať již tam má postavenou chatu, nebo přechodně stan, musí majiteli dobře zaplatiti. Poplatky pohybují se ve výši, která jistě převyšuje výnos pozemku, na kterém roste jen trochu trávy. A jezdit na pozemky, které máme pronajaty, nám nikdo zakazovat nebude! Kamarádi, omezte se zatím na to, že jako odpověď na tyto neurvalé útoky vyhážete v neděli ze svých najmůtých pozemků všechny tam tábořící paďoury, kteří za to, že je tam trpíte, zanechávají jenom mastné papíry a nadávky v novinách.

z galerie tuláků života

Longen :

E. E. Kisch.

IV.

Egon Ervin Kisch.

*Moulo Longene,
které je vyprávěná z
Egon Ervin Kisch.*

E. E. Kisch je literát-žurnalista a je jeden z těch, kteří umějí jít před dobou. Bojoval v letech předválečných s oficiálními, dělal noviny a vyhledával své živoucí hrdiny. Jeho kolegové zplesnivěli v redakcích a on toulaje se světem nestárnul. Je umělcem života, víc vykonal než zvítězil, víc zažil než napsal, ostatní to zatím dělají obráceně. Nejznámější jeho věci jsou „Tonka Šibenice“, „Pasák holek“. Nakl. Pokrok vydalo jeho „Prašnou Bránu“ a „Žuřivého reportéra“. Nyní je v Československu a časopis Tramp je jeden z prvních, který se může pochlubit jeho příspěvkem. Na podzim vyjde jeho „Amerika“ v Pokroku. Postupně seznámíme kamarády s jeho pracemi. *ks.*

EGON ERWIN KISCH.**SLEPÍ Pasažéři.**

Grizzly tříská pěstí do boudy.
— O'Haro, jsi tam?
V boudě ticho.
— Tak, ty blboune, řekni, že tam nejsi, ať tady dlouho nečumím.

— Kamaráde, spíš?
— Hm —
— Já sem ti chtěl dát kafe.
— Tak počkej, já se hned vzbudím.

— Edo, ta tvoje chata je jako vobrázek.
— Ale di —
— No, samá štenice. Otto.

— Rio, u vás si vždy připadám jako šestnáctiletý...
— A mně připadáte zas jako stoletý. Joskop.

Osada „Utah“ oznamuje všem přátelům a známým, že za svého člena „Káču“ žádné dluhy neplatí.
B. Bočan, šerif.

Vykřikli jste na mne třikrát „hurá“, když jsem vás opustil, a jsem velmi, velmi hrdý na tuto ovaci.

Ano, ano, vím, tato pocta jest něco obligátního, je to žert, který si tropíte pro změnu a který jest vítanou příležitostí ke rvaní v masách, vaše provolávání slávy je míněno ironicky. Nevíte ani, jak se jmenuji a odkud přicházím, a provoláváte někdy starému Malajci, který čistí záchody, tak náhle a hlučně „hurá“, že tento starý leknutím pustí kbelíky a počne se třásti, ačkoliv je tomu již dvacetosm let, kdy sem přišel jako jeden z vás, a mohl by tedy býti již zvyklý vašim masovým vtípům. Víím, existuje přísný zákaz pro deputace ženských touhou po dobročinnosti navštěvují všechna vězení a podobné humaní podniky, — víím, existuje přísný zákaz, ukázati těmto dámám vaše oddělení, navštíví-li Ellis Island.

Máte totiž ve zvyku pořádati i těmto ovace, dokonce mocnější, provázíte svoje „hurá“ tím, že kopete do plechu od kamen, vyhazujete vysoko paže, máváte rukama, koulíte očima, skřípáte zuby, stahujete zbytek obličeje, třesete koleny, pískáte, křičíte, hlomozíte, kórháte, kdáčete, mňoukáte a lezete po nábytku, až panny se špičatými nosy a širokoplecé manželky babbítů zachváceny jsou řvavými křechy.

Hurá vám, hoši! Vy, oddělení „Stowaways, board jumpers and steamship-deserters“, jste nejlepšími chlápiky země, do které nejste vpuštěni. Jste těmi, kteří se dají na cestu do Ameriky bez peněz, bez lodního lístku, bez pasu a bez dokumentů, kteří se vplíží na parník, schovají se v útrokách lodí, kteří se nechají hermeticky uzavřít v některém skladu, aby tam celé týdny skrčeni hladověli, nežli se otevrou závory k vyloštění nákladu. Pak vyběhnete, jste-li objeveni, po schodišti nahoru, přeskočíte pažení, plujete mořským příbojem, abyste

Včelička:

dosáhli nábřeží, případně blízko cíle se utopili... Anebo se kradete za nočního ticha podél palubní hlídky k přístavnímu můstku.

Jste slepými pasažéry, ale vaše pasivní slepota není simulovaná, jako byla slepota pasažéra Zeppelinu, který nechtěl být viděn proto, aby ho později mohli vidět všichni, vás nežene touha po slávě, ačkoli byste zasluhovali více slávy nežli všichni Trenckové a Schinderhansové celého světa, jste pravými dobrodruhy, bratry mladého lupiče ústřic Jacka Londona a jiných hobů, chtěli jste činiti důsledky z četby Karla Maye a chtěli jste se státí trampy t trappery, jako jimi byli Old Wabble a Modročervený Methusalem, jste...

Ach Bože, vím! Mluvil jsem přec skoro se všemi. Dobře, dobře, jsou mezi nimi docela obyčejné případy překročení hranic, lidé, kteří neměli žádného domovského listu, nebo kterým bylo z jakéhokoliv důvodu odepřeno povolení k přistěhování, nebo takoví, kteří nechtěli čekat dlouhá léta, až i jejich přihláška bude zahrnuta do vystěhovalecké kvoty. Jeli tedy jednoduše do Kanady, která je stále ještě britskou kolonií, a byli lapeni při překročení hranic. Ale nevězí-li již v tom podnikavost a odvaha? Riskovati sto dolarů za cestu z Evropy a definitivní odloučení od domoviny, takřka bez jakýchkoli chancí, zdáří-li se projít! Vmyslete se do nálady při takovéto přeplavbě!

A Číňané? Zajisté nepřišli za dobrodružstvím. Je to na nich vidět: tu sedí u svého stolu, osmnáctiletí lidé s velkým očima a divčími gesty (také černoši mají svůj vlastní styl) a pletou pestré kabátce. Přišli z nouze, přišli, aby unikli sekerě popravčí, která zasahuje šije tisíců z přívrženců Sunyatsenových, možná také, že přišli navštívit své přátele a příbuzné do čínských předměstí New Yorku a San Franciska. Jak jinak by se bývali sem dostali, nežli že se nechali najmouti jako topiči a že se u první vykládací stanice pokusili o útěk, anebo že se nechali od některého krajana z lovní posádky sehovat za hromadami zavazadel a uhlí.

Pak jsou zde Evropané, — hoši, kteří utekli z německé školy, z francouzských kasáren, z anglické továrny nebo z italského vězení, a kteří budou nyní neodvolatelně dopraveni zpět. Marna veškerá chytrost, odvaha a všechna utrpení cesty.

Vyprávějí mi tři druhové, že byli chyceni jen proto, že zachránili před požárem norský parník, na kterém se přeplavovali. Měli naložené koberce a mezi balíky vězeli tito tři, šetřice s dávkou šesti bochníků chleba, již měli společně. Za jedné noci, již za Novým Foundlandem, roztavila se jedna z trubíc vedoucích lodním skladštěm, a balíky s koberci počaly hořet. Přátelé vyběhli na palubu. „Hoří! hoří!“ Bylo zatroubeno na poplach, oheň uhašen a — všichni tři zachráněni předání v přístavě přistěhovalecké policii. „Příště,“ říkají optimisticky a hořce, „necháme raději všechno shořet, než bychom se prozradili.“

Jak ale, b u d e t e - l i m u s e t nechat vše shořet, n e b u d e t e - l i m o c i vyběhnouti, budete-li v místnosti s drahým zhožím, která jest uzavřena? Vypukne-li pak oheň, můžete hlomoziti a volati o pomoc, a nikdo vás neuslyší v tomto obrovském parniku s dupajícími stroji! Je tomu sotva půl roku, kdy do New Yorku připlul britský parník „Steelking“ z Jižní Ameriky, a po jeho přistání našli patnáct mrtvol se znetvořenými obličejí, svědčícími o hrozném smrtelném zápase: slepí pasažéři, kteří udusili vypuknuvší oheň, leč v zápětí je stihla pomsta zabitého živlu, který nyní je udusil kouřem a čmoudem, jednoho po druhém, každý viděl přicházeti rdousiče a nikdo z nich nemohl uprhnouti.

„Eh co,“ odpovídají tito tři bezstarostně, „najdeme si už šikovnější místo.“

Prozatím jste tam, kde jste nejméně rádi: v bezpečí.

Prozatím jste tím, čím jste nejméně rádi: pozorovanými.

Prozatím vám chybějí dvě věci, pro které jste tak zatroubeně dlouhý kus přecházeli po lanu nebezpečí a odříkání, dvě věci: svoboda a Amerika.

To je zlé, a proto se vede též vám zle. Nejste zvyklí plakati, a „ostrov slzí“ jmenuje se Ellis Island pro ty ostatní, pro ty, kteří prodali dům a statek, kteří si zajistili v Americe existenci, ztěžá se přeplavili a kteří jsou nyní drzeni v barákách, čekající dlouhé dny na rozhodnutí, otevrou-li se jim dveře k převozním člunům, anebo budou-li poslání šupem zpět na místo rodné hroudy dohola vyškubané.

Ona skutečnost, že vystěhovalecké baráky nejsou zdaleka tak přeplněny, jako byly před válkou, zvláště r. 1907 a 1914, kdy tento malý Ellis Island viděl pokaždé milion duší, nemění ničeho na úzkosti, se kterou jest tento rozsudek očekáván. Nyní jsou v nejhlavnějších zemích lidského exportu činní američtí konsulární lékaři a vystěhovalečtí inspektoři, kteří obstarávají ohledání fyzického a morálního zdravotního stavu.

— To je divný, vod rána sem nic nejed a přece mám hlad.

W-f.

— Ferenc, vy prej máte boudu s rozhlednou?

— Určitě.

— A jakéj máte rozhled?

— Až na slunce, ty pastoušku.

Fnt.

V lékárně.

Dobrý tramp: Pane lékárníku, máte špiritus na rány?

Lékárník: Prosím, pane trampe.

Dobrý tramp: Tak mi dejte čtvrtku, já mám uvnitř všechno náky bolavý.

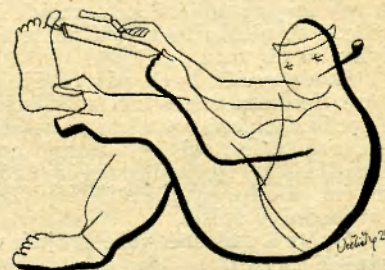
Sesam.

— Ty pachole, co to pácháš s Vltavou za orgie?

— Ale pad' mi tam kotlík a chci ji proto vypít.

Fnt.

Včelička:

Presto vidím neustále přijížděti od velkých parníků do přístavní zátoky ostrova motorové čluny, jak přivázejí rozčilené nebo tiše zoufalé rodiny s nešikovně stlučenými bednami a obrovskými cestovními koši.

„Co je s těmito?“ ptám se přejímacích úředníků.

„Ach, dívky, které samy cestují a jimž příbuzní nepřišli naproti, tam zase rodiny nemající své papíry v pořádku anebo onemocněvší cestou.“

„Ale všichni tito jsou cestujícími třetí třídy.“ Těmito slovy kontrapunktuje opět a opět jeden z úředníků vysvětlení svých kolegů.

„Jen cestující třetí třídy,“ potvrzují ostatní.

„Skutečně nikdy jini?“ pátrám důrazně, neboť chci být plně upokojen tím, že bohatí lidé nejsou nikdy obtěžováni.

„Nikdy. Skutečně nikdy. Ovšem...“ (Aha, zde to máme, to „ovšem“!) ...ovšem, je-li na někoho udání, na příklad pro zločin, tu ho musíme přivést sem. Jednou jsme tu měli dokonce jednu hraběnku, ta chtěla se svým milencem do Ameriky!“

„Ale to jsou zcela zvláštní výjimky,“ zazvučel Kontrapunkt.

„Zcela zvláštní výjimky,“ ozývali se ostatní.

Chudáci jsou vedeni nahoru do ložnic a mučení různými visítkami a zkouškami: tak jim na př. předloží knihu naplněnou různými citáty z bible ve všech řečích. Steerage Alphabetical Call Book, podle které mají dokázat, že ovládají čtení. Citáty pozůstávají většinou z žalmů a Apokalypse, jsou psány zastaralou formou prvních překladatelů bible, dílem církevní staroslovanštinou místo srbsky a rusky — žádný zemědělský dělník, žádný přidavač, žádná děvečka nedovede to přečísti, obzvláště ne v rozčilení, jež je ovládá při tak rozhodující zkoušce.

Ale jest to bible! Ta hraje na Ellis Islandu, jako všude v Americe, velkou úlohu. Novoyorská biblická společnost má zde své obydlí, aby žádný Evropan nevzkročil bez tohoto kodexu zbožnosti do bohobojné, od všeho světského odvrácené Ameriky!

A velká halla hájí svou pověst kostela. Řady lavic, kamenné dlaždice, varhany a kazatelna. Že jsou v jednom rohu postýlky pro kojence, to nikterak neporušuje dojem, neboť v U. S. A. jsou kostely se sportovními sály, jevištěm, šermířskými sály a dokonce se zde pořádají i taneční zábavy.

V blízkosti byla zřízena směnárna, a úředníci u okének jistě se při směně evropských a asijských valut nezmylí ve svůj neprospěch a nepoškozují se rovněž snad tím, že by vystěhovalcům počítali zvláště výhodné kursy.

Jestliže se zde objevuje tak důmyslně dolar a bible, jak by mohl zde chybět hvězdnatý prapor. Vlaje s vrcholku každého smetiště, nadýmá se na rozbité střeše každé kolny. Zde jest dvakrát zastoupen; dva obrovské prapory visí s galerie vystěhovalcké hally na zem, dělíce tuto v šířce na polovici. Má se vysmívati těmto podezřelým cizozemcům: vždy budete žít pod mým nadýmáním? Má jim našeptávati naději: brzy bude tento vaší národní vlajkou?!

Stranou od vystěhovalců a stranou od slepých pasažérů, ještě více uzavřeni než tito, jsou takoví, kteří nemají již žádné naděje: určení k deportaci. Většinou lidé odsouzení trestním soudem, kteří teď po odpykaném trestu posílání jsou zpět do zemí, z kterých přišli (tedy ne vždy do vlasti). Smířili se již dávno se svým osudem, byli si vědomi neodvolatelnosti těchto důsledků již tehdy, kdy páchali svůj delikt, jistě však, když byli odsouzeni a mají plný nos kontinentu, jehož lepší stránky již dostatečně seznali, jeho soudy, státní zástupce, žaláře...

Ale vy jste na tom nejhůře ze všech nucených obyvatelů, vy, kteří dosud Spojené státy neznáte, ač jste v to doufali. Tentokrát musíte zpět, přes to, že ostrov Bedloe se sochou Svobody a Staten Island jsou tak blízko; mléčné sklo vašich žalářních oken jest opatřeno mříží, povědě-li se někdy tu a tam některému odvážlivci přeplavati, tu skoro vždycky ho chytanou.

Škoda, viděl bych vás raději v Manhattanu než všechny ty nové a staré Yankees, kteří tam zalidňují okolí Wallstreetu a Páté avenue, jste správní chlapi, vy slepí pasažéři, kteří jste nazýváni slepými, protože chcete vidět svět, vy „černí“ cestovatelé sedmi moří, vy nassavští pět světadílů, vy podfukáři dvanácti světových států, vy pohrdači pasovými úřady, vy přelstílelé pohraniční kontroly, vy tuláci po vodě, vy svobodní v žaláři.

Opětuji srdečně vaše trojnásobné „hurá“ a přeji vám brzký, šťastnější návrat.

Přeložil P. Urfus.

— Kam se ženeš, Venco, s tím klackem?

Na toho motýlka, co sedí Frantovi na lebce. Otto.

— Marino, dnes na mě bral jeden fešák z auťáku.

Jóó?

— ... ze Sentinelu. Kolč.

Tramp bez práce.

— Kruci, to je k vzteku!

— Co řveš?

— Kam teď budu dávat prachy, když jsem ztratil tašku na peníze!

Weiskopf:

— San Diego, nech už toho „malého myslivečka“, dyť se to nesmí zpívat.

— Proč?

— Protože už vyrost, ty v o l e.

Jak píší různé osady svoje deníky.

V neděli jsme byli navštívit jednu osadu, nechceme ji kompromitovati, čaj nám neuvařili, ale dali nám přečíst svůj deník, kde jsem s hrůzou četl:

Referát s posledního výletu.

Šli jsme. Pak jsme jeli. Potom jsme vystoupili a zase jsme šli. Leželi jsme Spali jsme. Probudili jsme se a leželi jsme dál. Joe vstal, napil se rumu, podal to Ferymu a Jery to dopil. Potom jsme se ještě vyspali a jeli jsme domů. Pak jsme šli a potom spali. Dobrou noc.

(Poznámka: střídali jsme bez pušek.)
Ouprka.

Co tulák

..nedokáže: Žít na jednom místě — mít zajištěnou existenci — milovat četníka — prosit o práci — nosit límeček — nespát ve škarpě — vyhnout se hospodě — stát se poslancem — večerět u Lipperta — spát u Šroubka — být fašistou — tykat si s Kramářem — hrát s Bařou voko — udávat kasaře za 300 Kč — jezdit na Bugatce a umřít na posteli.

Co dokáže: Spát v nedělních šatech — chodit bez košile — zašít roztržené kalhoty drátem — nosit obě boty levě — spolknout očima celý špekbuřt za řezníkovým výkladem — říci starostovi „milej příteli“ — jít se dvěma četníky a zpívat: „A já sám... — přečíst si Humory a dát se do pláče — koketovat s policajtem — vyrazit dveře u šatlavy — říci šedesátileté babě „milostivá slečno“ a pumpnout ji o pětku — spát ve stohu a dát si boty za dveře — „zhypnotisovat“ lichou slepici a říct panímámě „zaplať pámbu“ —
Harry Hrachovec.

- Táhle ten chlap je skvělejší zápasník.
- ?
- Zápasí třicet let se smrtí.

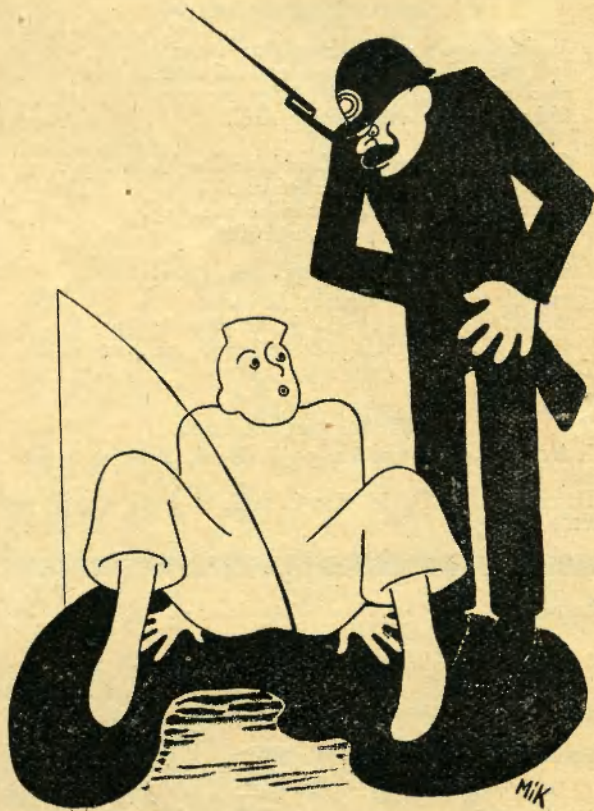
St.

Franta:

Vidina blízké budoucnosti.
(Pačouři přijeli na návštěvu.)

Mik:

- Co to tu chytáte?
- Sím lelky.

- Kluci, já mám solo!
- Tak tancuj.
- Ale sirky.

W-f.

Original - Tramp - košile

Jen la jakosti za Kč 32^{.-}, Kč 35^{.-} - obdržíte u fy
S. Schneider, Praha II., Poříč č. 36.

- Emane, ty si blbej, jak daleko vidíš.
- Já sem krátkozrakej.

St.

PRVNÍ ALBUM tramských písní pro zpěv a klavír
obsahující 7 písní populárních autorů za cenu Kč 15^{.-}, vydal nakladatel **Josef Šváb v Praze III., Mostecká 3**, který vydal již většinu i elepší. tramských písní. Na skladě u všech knihkupců. Vyžádejte si seznam. V nejbližší době vyjde **druhé album**, sestavené jen z původních nových prací nejspěš. tramského písničkáře Jarky Mottla. Objednávky se přijímají již nyní.

Géza Včelička:

Hvězdné pavučiny.

Modré ostrovy plují bledozludou lunou,
šedé mé oči plují tvým tělem, má drabá,
ráno nás slunce probudí zlatou strunou,
láska je bolest anebo holka nabá.

Oči jsou hlubokými studnami, ve kterých čeří se stíny,
měsíc se rozlil na modrém písku oblaků,
větvemi stromů padají hvězdné pavučiny,
černé nebe se dívá na lásku tuláků.

Pojď, holka rychle, čeká nás měkké lože,
noc klade polibky na naše řasy oční,
tvá bílá prsa jsou zlaté a hedvábné nože,
půjdu v chrám tvého těla, má milá, na půlnoční.
Duben 1929.

Na Medkovým ševcovi.

I. tramp: — Pastoušku, pojď domů, mně už to přestává bavit.

II. tramp: — To je divný, mně to ještě vůbec nezačalo.
Sesam.

Staněk:

— Sakra to byl nákej blbej stavěcí pes. Já mám po něm průjem.

Zde se holi
bezbolestně.
Tež stříhamí někdo

„Na Kocábě“ byl kdysi u jedné chaty hezký plot. Byl, ale už není. Jednoho krásného jitra našli tuzemci lafky z plotu v lадném nepořádku rozházené po pobřeží. Hledán byl vinník. A našel se. Byl to Venca Fučík. Vracel se totiž onoho večera asi ve tři hodiny do své chaloupky, se vzbouřenými city po objetí jakýmsi děvčátkem.

— Má mě ráda — nemá mě ráda — meditoval, hledaje kopretinu. Jelikož ji pro pokročilé šero nenašel, odřel si při hledání pouze nos, spokojil se s plotem.

— Má mě ráda — nemá mě ráda — — —

A tak přišli na „Kocábě“ o plot. Grizzly.

I vraceli se kamarádi trochu pozdě večer přes vesnici do osady. Samo sebou se rozumí, ne že by řvali, ale měli s sebou asi sedm kytar, no tak trochu propěvovali.

Así tři okna v jednom baráku se s hlukem rozlétla.

— Hergot, škauti, buďte zticha, vždyť pořádný člověk nemůže ani spát!

To se ví, ihned někdo resonýruje:

— No dyť my taky nespíme!

— Tak sem fčera koupil za pět korun oblek.

— ?

— No, koupací.

St.

Golvelovo nakladatelství Praha I., Karlova 12, vydalo

Voldánovu nejveselejší tramskou píseň:

Ve vydávání se pokračuje.

„Malý velký pařatý.“

Osada „U pěti prstů“ oznamuje, že pořádala 29. června za četnické asistence odvetných potlach na počest Poděbradské osady „Michigan“, jež přijela do Prahy na návštěvu. Intimní tato slavnost byla pořádána v útulných místnostech abstinentské vegetariánské jídelny p. hoteliéra Petráka na Jarově. Dýchánek byl skutečně decentním. Anie, děvče osady, tančilo na stole novou rytmičku „Breitfeld-Daněk“. Kapitán „Michiganu“ Franta Kareš sežral krabičku šumicích bonbonů profesora Šambergra. Ostatní parta zpívala starou osadní píseň: „Seděl já jsem u šoušů...“ Večírek byl opravdu animovaný a výslovně slušný.

Dále oznamujeme, že naši vroucně milovaní členové šerif Géza Včelička a stařešina Franta Šerhagl podnikli dvouměsíční vědeckou výpravu do Malé Asie za účelem prozkoumání lihuprostých lihovin mezi Eufратem a Tigridem. Obdivujeme pekelnou odvahu našich drahých

kamarádů a voláme srdečně: Bůh buď milostiv Malé Asii.

Za osadu „U pěti prstů“ místošerif.

Osada „Margon“ oznamuje nám truchlivou zvěst. Ve skalní vile dotyčné osady vyskytovalo se množství myší, které po požití různých jedů na ně lícených ztloustly měrou neskonalou. I navrhl jeden osadník: — Máme doma psa, ohromného lovce krys. Přivedu ho. — A tak jo. Příští týden Rin-tin-tina přivedl. Ne! lhal. Byl to ohromnej lovec krys. Jenže myši v Margonu nejsou krysy. A tak jim Rin-tin-tina do rána sežraly. Čest budiž jeho památce!

Neštěstí.

Při čtvrtěčním nevočekávaným výbuchu přírody, zraněn byl známý tramp alkoholík a bručoun „Mořský dědek“, mladík teprve 40letý, jak vobecně známo, velmi podivného zevnějšku ze srubu „St. John Streame“. Cestou nad Faberou zamíchal vjezma sežrákama a flink sebou vo zem, vrazil si do plíček

celý loupák. — Omdlel. — Bouře dělá velké rámus, hučí, sviští a burácí, stromy sténají a skuhrají, blesky zlověstně protínají tmou osvětlující odulou a skrabatěnou držku Mořského Dědka. Vše živé spěchá do úkrytů. I šnek, černý neřádeček přidal do kroku a vynašel si úkryt. Vlezl Mořskému do huby, probudil jej z mdloby. Dědek převálel jej několikrát v držece a vyplivl jej, myslé patrně, že je to bago. Zaskuhrav, sesbíral si svoje hlbé haxny se země, narovnal svoji natlučenou kostru a značně okřálý dokřandal se do srubu. Leží zde natažen, beze vši pomoci, pokoušán vlastním čubkem Belou (z hladu), potlučen a ukoptěn, trávé takhle hlbé svoji dovolenou, prosíc širší trampskou veřejnost o rum a lihoviny, soudek 25 litrů (už prázdný) majíc po ruce. Též se přijme ihned mladinká růžová skwav do 16 let k účelům omlazovacím a k obsluze těchto dvou živočichů. Eventuelní větší dary odveze na Fordec jeho nešťastný kolega okurkář a zelinář, bývalý největší bananář, vegetarián a abstinent (fuj tajfl) Orion, „St. John Streame“.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Tak sem čekal na vlak. Jenže zas dneska žádněj po silnici nejel. Pak ale přece něco jelo a ten kluk co řezal kobylu byl moc hodnej.

Zastavil a jezdil mi rukama po těle, protože se mu zdálo že je mi nevolno. Ať lez po těle nebo nelez, mně to bylo jedno — padesátikoruna už tam stejně nejní — na mně si nic nevěmeš. Von byl hodnej jak už sem tvrdil, von nic nehledal a chtěl mi pomoct jenom na nohy, protože sem v tom okamžiku už právě na nohouch nebyl. Jak se se mnou tak lopotil, zblejlsknul pásku na mý furt nadmutý hrudi:

„Praha-Paříž pěšky.“

To ho moc dojalo. Nesnažil se už ani pomáhat mi na nohy, ale pomoh mi na vůz. Povídá, že jede do Rokycan, a že to mám tak na cestě, že to zná v tudle dírekcí, dyť prej pařížskej rychlík jezdí přes Plzeň. Povídá dálejc:

„To byste ale daleko nedošel, dybyste byl častějc namoženěj. Do Paříže je to prej dost daleko a s vopící byste se rácky prones. Já sem taky sokol, mám 899 a půl bodu na bradlech a vím, co to je takovej marš. — To seví, taky se něgdy vozeru — ale až potom, dyš cvičit tak cvičit. Já mám v Paříži známýho, ale nevím kde bydlí. Dybyste s ním mluvil, tak ho vodemně pozdravujte, menuje se Friedmann, ale Žid to není.“

Možná, že ten hodnej kluk žvanil eště, nemůžu na to přísahat, anžto sem chrněl až do Rokycan. Vozcjk zašvenkoval do nákejch vrat a já musel ven. A aj, stál jsem před sympatickým portálem hospody. Zamířiv ke dvěřům, zastavil sem se na krocích svých. Už Havlíček a jiní přírodozpytci říkali: „Bez peněz do hospody nelez!!!“

A já měl hlad. Vloni sem potkal jeptišku a tak se votechčas se mnou štěstí chronicky vlekle. Přide ke mně ten hodnej kluk a povídá mi zase docela sokol-

sky: „Tam stejně nic nemají, leda čaj a buřta, poťte k nám na vobed.“

A já vobědval u křesťanskejch muzáků.

Žrádla bylo sice habaděj — ale holt to nebylo to jako u milostivé paní maličky mlynářky. Nicméně naprav si nácka kucmochem a obrokem, jal sem se prohlížeti prameny. Prameny, to je takovej notes, kerej muší mít každej tramp a odkud prýštěj všelijaký pomoci v případě nemoci. Nemoc má tramp dycky jenom jednu: Kiňary!!!

Kiňary došly, a spát v nezralém zéli už ve vlasti, to by byla vostuda, kde bych pak musel snít za hranicema? A prameny pomohly. Oznámily mi adresu jednoho člověka, kerej má srce na pravém fleku krom bludný ledviny. Tak se tam na něj šlo, a von zase nebyl doma. Přide zejtra. Ale můžete prej u nás přespát a ráno si s ním promluvíte.

Dali nažrat, dali napít, dali vychrňet, co klacku, bys eště na starejch počtivcích moch víc chtít. Jenom sem se hrozně bál. Já v noci breptám ze spaní a tak sem měl strach, abych ze sna neřval: „Dyk já se vo toho známýho nikdy neprosím. Mně stačí, dyš mně rádi zočej jeho příbuzný a daj mi něco vod žrádla!“

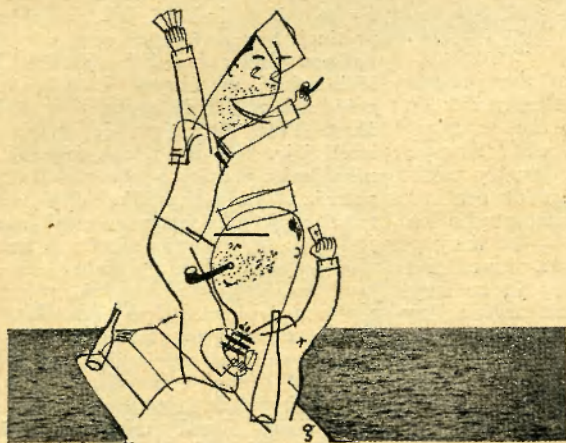
Ale bylo to dobrý, já neřval a ráno ten můj známej přišel. Tak se na mě smál a dal mi dvacet korun, že sem se musel smát s ním. A furt se de.

Vono se říká hůl do ruky a ty tam sou fšecky muky — ale nejní to tak docela pravda. Toudle dobou na Vítkově choděj panny na banány a sou vlahý večery a tady je votrava. Dvacet korun! Na co to stačí? No — řekni můj milej známej rokycanskej, kolik loků zničí tvou bankovku?

Kolem sou jenom patníky, četníky a žádný pětníky. Nestojí to za to, abych vo tom psal slohový cvičení. Trpký zkazky sou to a nic víc.

Ale abyste kluci nebyli tak docela smutný, tak vám řeknu, že je to někdy dobrý. Musí se ale potkat nákej dobrej vůl! Tak jak tak du, náhle mi kyne Plzeň.

Gogo:

— Ahoj, vidím plachty!
— Co s nima, vole, dyš nemáme stožár.

— Jardo, máš sebou hodinky?
— Depak, já je nejkon nepotřebuju.
— Jak to?
— No, mně doktor nařídil, abych bral každou hodinu dva prášky. Prvně sem je vzal ve dvanáct. Až vemu druhý dva, tak bude jedna, pak dvě a tak dál, no ne?
Lord.

Na výlety, na cesty, na letní pobyt
Kapesní lékárníčka „Medica“
úplná, praktická, levná

Vyložena v lékárně v Praze II., Na Poříčí číslo 15.

— Vod čeho máš tu modřinu?
— Ale praštil sem se přes kapsu.

W-f.

— Kdy je nejlepší jít na ryby?
— Prvního. To berou.

St.

Generálně vyjádřeno, vono to tam nestojí ani za to, vo čem se furt mluví mezi zedníkama, neboť pívo teklo vedle a mně se minulo. Spejbl taky lhal a mluvil zřejmě nepravdu, dyš dokazoval, že matička Praha je prt a tatíček plzeň že není prt!

Motyka spustila a já potkal toho dobrýho vola, leč nebyl to Plzeňák, anóbrž prostý hoch z lidu tadyhle vod Košíř. Já na něj, že hledám jednoho číšníka, co na nádraží v Plzni bohatne z bakšišů, že je to můj bratranec a že kdyby mi ho pomoh najít. A von ten kluk povídá:

„Víte, na todle já neskáču. Ten bratranec to sem teda já, vlastně mám bejt já, ale nejsem bratranec a nemám žádný bratrance a až vyštrachám toho lauzdra, kerej mi z Prahy furt posílá ty šupáky na krk, tak ho překousnu v pupečních končinách. Voni sou tendle tejden už můj šestej bratranec a těch předešlejch pět taky šlo pěšky kolem světa nebo vím já kam? Náhodou se mi zdáte bejt slušnej člověk, tak vám nevynadám. Ale taky jim nic nedám. Jenom jim poradím vo šikovným kšeftu, vo kerým sem eště nikomu neřek, musej mi ale dát procenta!“

Tak já podepsal smlouvu na boudu a šlo se na nádraží. Skoval sem šerpu PRAHA—PARIŽ PĚSKY a vlez sem do restaurace. Vrchní na mě naštal pikolu a ten mi přišel důvěrně zašeptat, že je tady restaurace I. třídy a že sem se nestrefil. I vecu jemu:

„Koukej, maličkej, co dyš sem tady zrovna dobře? Tady je zaměstnanej pan Řehoř a já s ním musím mluvit.“

Todle bylo divný vrchnímu, že já turista nevzhledný mám tolik řečí. A už tu byl. Pikola pravíc že sem tu k vůli Řehořovi, vtevřeli mi s vrchním vrata do čekárny nejposlednějšího řádu a že prej Řehoř přijde hned.

Mátoha paťatá byl vám ten Řehoř! Byl udejchanej a šeptal mi, co chci. Povídám, že sem číšnas a že du do Ženevy, do hlavní číšnický kuňky, že de vo velký peníze, že sem se vsadil s Maceškou a s Šroubkem. že tam bez findy dojdu a vyřídím tam pozdrav vod ředitelství centrálních jatek a toho spolku Otakar a že mi dají sto tisíc nafů až přidu spátky do Prahy a pak že bych to — jako tomu Řehořovi — s ourokama vrátil, dyby mi moch vypomoct spolu s těma vostatníma pikolama a kávonošama, že sem hladovej a moc vopálenej.

Řehoř zamrkal, zafuněl, poradil mi počkat půlhodinku a zmizel co by smrad. Kluci, toste nežrali jak se mi to čekání vyplatilo! Vono to bylo sice celý tři hodiny, ale ten Řehoř musel zběhat celou Plzeň s pi vovarem, co přines prachů. Povídá, že to mám present vod zdejšího číšnictva — 480 korun, t. j. slovy štery račana a eště dvě hrstě drobnějch paběrků — musím prej tamt omu Otakárovi vyřídít pozdrav a poslat jim z tý Ženevy lístek a až mi ten maceška dá tu sázku tak abych nezapomněl na nemajetný číšnas. Opět zafuněl a zmizel co by smrad.

(Pokračování.)

Tramp. kanadky

**Anglická
obuv**

pro

sport

vycházku

i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí

„Keds“

Orig. am. „Keds“

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

géza včelička

Očima snů

(Frantovi Šerháglovi.)

Dlouhá, kamenná mola rozdělují vodu na moře a přístav. Konec každého z nich hlídá maják, věrný pes se zlatýma očima, prst, vztyčený lodím na výstrahu.

Parníky, přijíždějící do Varny, do zeleného chobotu mezi Euxinogradem a Galatou, oddechnou si jako unavení ptáci, když dostihnou břehu.

Takový anglický „Admirál Hamilton...“ nebo holandský „Herkules...!“ Jakou dálku musí obeplout, než se dostanou do Cernomořské louže. V kouři kominů chví se pozdravy dalek. Křížové stožáry, propletené lany, ráhnovím a žebříky, jsou podkresleny modrým plamenem nebes, lidskými toubami a bílými racků.

Pod podběžím vlní se hluboká, modrozelená čistota, která provlne lidské oči. V koutcích úst to zachví, jako v imaginárním polibku, a zrak se zabledí někam, co už není ani moře ani nebe, jen vroucí, překrásně teskná mlžina tužeb.

Úzké řady dřevěných můsteků padají příkře do motorových člunů. Nabobtnávají lázeňskými hosty, změní slavných klobouků, hedvábných punčošek, pudru a japonských slunečniců, tvary otravné, stupidní mody, věcmi příšernými a nicotnými, jichž nechápete a nenávidíte.

„Molím, gospodin, dvacetpet leva!“

Ne! Na Galatu dnes ne. Ostatně ji už znáte. A jeli jste tam kdys za lepších podmínek. Rybářskou bárkou, se starým Bulharem, jenž od vás nechtěl nic, než cigaretu a vaše přátelství.

Kolem celníků, ozbrojených puškami, proklouznete až k lesu stožárů. Dvou- a třístěžníky. Do uší vám vleze sypký šelest kukurice, přehazovaná lopatami.

Trojstěžníky...

Snad jeden z nich je dokonce „Jižní Kříž“, o němž zpíváte v osadě. Najednou nás pojme závist, taková všlechtilá závist proti černoookému plavčíkovi, jenž vztyčuje trikoloru na stěžeň.

Přívěsné motoroky drkotají na yolách, a bárky hnají rozvlněný smaragd zálivu. Výletníci odjíždějí na Galatu.

A vy?

Ne! Na Galatu ne. Ten maják, jenž každé noci se otáčí a svítí do našeho canalu, ten je jenom nádražní lucernou v přestupní stanici života. Pro nás není Varny, není Galaty, není ničeho, kromě dalek.

Na „Cara Ferdinanda“ nakládají uhlí. Lodníci lezou po leseníčku, upevněném na boku lodi, jako zedníci a leští okna kabin. Na zádi stojí osmahlý matros jako bronzová socha. To není matros. To je alegorie exotiky

„Car Ferdinand“ zítra odjíždí do Cařihradu. Co tomu říkáte?

Zatnete rty a chvíli přemýšlíte. Cařihrad... Zlatý Rob, Bospor, Skutari!

V Cařihradě je však mor.

Co tomu říkáš, na příklad ty, kamaráde Franto?

Vracíme se do svého campu, daleko za Varnu, až do drastické průřvy útesů.

K lovišti želv.

K písničkám cikád.

Na nebe vyplul měsíc, tvarohový koláč. Moře, jak ho uvidělo, rozeřvalo se přílivem, jako lev, jenž uviděl kus masa.

Hledte, na Galatě se rozsvítil maják. A měsíc, nebeská lampa.

Za balvany zdravíme osadní vlajku. Pak hledíme na oceán, jenž si rozbíjí břbet o ostří skal, a říkáme si jednotvárně: „Car Ferdinand“ odjíždí do Cařihradu...

Franta kleká do písku a leze po kolenou do stanu. Nápadně se tam ztlíší. Já vím, co to je. Do Frantových očí zapletly se stěžně, ráhna, pohádka Bosporu a bílá křídla racků...

Potom z hloubi stanu vylétne tichá otázka: „Ty, Gézo, bojíš se moru?“

Lezu za ním. Rozsvítil kapesní svítilnu. Díváme se druh druhu do očí.

A pak říkáme skoro současně: „Zítra odjíždíme s „Carem Ferdinandem...“

Varna 15. července 1929.

NOVÉ TRAMPSKÉ PÍSNĚ

KLUBU KAPITÁN FLINT

PRŮLOM • FOCHOVA 42 • KNIHKUPECTVI

3' - Kč

J. Valterey:

Tulákova píseň

Vzpomínáš
dívko Ty
v šatech žlutavých,
na vánky, které nám zpívaly,
o krajích divokých,
stepích pustých,
o mořích
které jsme líbali...

Pěji Ti
dívko
v šatech žlutavých
smutnou písničku kanadských hor,
jen večer, když větrá
bystřina a lesů
při svitu luny
zapěje chór...

Zapomeň
dívko Ty
v šatech žlutavých
na toho, který Tě měl tak rád;
zapomněl na ženy,
život a na lásku,
stal se jen
samoty kamarád.

Přeložil Otto.

DRESY TŘENOVACÍ

STANY - KEDS dodá

SPORTEX

VINOHRADY. - U NÁDRAŽÍ.

Co nás zajímá

Osada Vestend doprovodila kamaráda
BOBANA
na posledním trampu.
Čest jeho památce!

Ahoj všem zasílají Irčan z Marseille, Géza Včelička z Cařihradu, Bob z Hurikánu z Vídně.

Ztracenka pořádala v minulých dnech potlach. Nával byl veliký. Rada starších vydala poukázky na pivo (pivenky). Kamarád Chanda se vydával za Cyrilla a Metoděje, čímž chtěl vylákat dvojnásobnou porci. Pořádek ve frontě na pivo udržovali Marion a Hradecký. Jarka Motl po půlnoci mluvil hebrejsky, Marion jej napomínala v řeči švédské, nedorozumění bylo odstraněno včasným zákrokem Chandovým. Jinak noc minula klidně.

Osada „Tacoma“ pořádala minulý týden závody v „heftění“. Vítězí Le-cián.

37 trampských nožů bylo zabaveno ochotně četnictvem na nádraží v Bráníku 14. t. m. a s příslušným přípisem zasláno k soudu. Národní Politická si po citování téhle zprávičky povzddechla: „Takhle trampové přidělávají práci přetiženým soudům...“ Tohle je ale trochu mnoho, a je z toho nejlépe vidět, čeho se už všeho padouří proti trampům nechytanou. Trampové přidělávají soudcům práci! Ti kluci, kterým nenapadlo změřiti si čepel nože, měří-li předepsaných 11 cm, není-li o ½ cm delší, kteréžto nože nosí jak skauti, tak i trampové v kožených pochvách, a žádný s nimi nikomu ještě nic neudělal, leda, že si ukrojil kus chleba a oloupal buřtu. Tyto nože se volně prodávají a žádný obchodník dosud nikoho neupozornil, že k nošení tohoto nože je třeba zbrojního pasu. Nikoliv trampové, pánové, ale to naše slavné „úřadování za každou cenu“. Kdyby tak trampovali „Orlové“, to by bylo ochoty, není-liž pravda, pane ministře zdravotnictví?

Naši trampové boxeři ve Vídni a v Nürnbergu 12.—13. VII. 29. Naši hoši se utkali ve Vídni na Hohe Warte se Siemering skaut boxing clubem: 12./VII. zvítězil náš Old Camping-club 6:4. Bob z Hurikánu dostal krásný věnec. 13./VII.: Vošalík 57 kg — Stroksch 57 kg = 1:1 bodů. Novotný 65 kg — Erich Vang 61½ kg 0:2 b. Janouš 68 kg — Castgeb 68½ 11 b. Montigon 72 — Hanisch 73 kg 2:0. Bob Hurikán — Novak 2:0. Poslední zápas měl napínavé momenty. Prvá dvě kola patří

rychlému Novákovi, který překvapuje přivalem ran Boba, takže většina místních diváků věří ve vítězství Nováka. Ve třetím kole přichází Bob do tempa a krásnou technikou oslňuje hlediště a ke konci kola uperketem přivozuje Novákovi nadržení levého obočí. Ve čtvrtém kole bije Nováka stále do očí, který pro zranění se vzdává. Vítězí Bob a tím dobývá poháru města Vídně a pohár za nejtechničtější boj. Bob stává se championem Vídně ve váze lehké. — Nürnberg: 21./VII. Naši nastupují bez Boba a Montigona za velké účasti obecnstva (2400). Zápas se konal v Nürnberg Varieté. Vyslledky: Vošalík—Spiegel neroz-

kdyby dotyční i v „trampském“ byli.

Osada „Děti neklidu“ oznamuje, že opouští svůj tábor u Dluhé nad Oravou (proti táboru YMCA) a sděluje všem trampům, že ponechává stanovou podsadu k volnému použití. Místo vohromný. — Fr. Tundra, šerif.

„Naše osady“, nový trampský časopis, o kterém se mnozí kamarádi domnívali, že chce konkurovat „Trampů“, je listem, který nás samotné potěšil, je veden správně a neuchýlil se od ideologie všem trampům společně. (Sinclair atd., Nepopíráme, že v našem listě pěstujeme trampský svérázný vtip a satiru a věříme, že tak jako „N. O.“ budou mít dosti práce, že i my nebudeme skládati ruce v klín. „Naše Osady“ se udrží přes viditelný zápas s technickými obtížemi a administrativou. „N. O.“ jsou nám sympatické a na adresu některých našich kamarádů: Nikdy nemůže být řeči o vzájemném nepřátelství mezi „Trampem“ a „Našimi osadami.“ St.

Osadní football.

Dne 21. t. m. sehrán byl na hřišti S. K. Stěchovic přátelský fotbalový zápas mezi osadou Havran a spoj. osadami Údolí Stínu 5:2 (2:2). Hrál se v hodinách poledních za velikého vedra. Havran v prvních 20 min. umístil dvě branky Vacínkem, po té povoluje a Ú. S. se do poločasu podařilo vyrovnati Omčírkem. Po změně stran H. nasazuje tempo a v 5. min. dává Gornevil třetí branku. V 25. a 38. min. nařizuje soudce dvě penalty proti Ú. S., které Kiňar proměnil ve 4. a 5. branku. Údolí Stínu mělo nejlepší hráče v levém křídle a v obraně, která hrála obětavě. Mužstvo Havranu bylo vyrovnané. Soudcoval dobře Loisa Ludvích. — Osada Havran děkuje Údolí Stínu za kamarádské vystoupení.

Před tím utkala se Osada Utah s osadou Gold Riever 3:7 (2:5). Kapusta.

Listárna redakce.

Voh-ký: teď na ty dlouhý věci nemám čas. Až na podzim. Karikatury pošli. „Kotě“: Jste docela štipná, pište dál (á 5 Kč). Munzar: nemaluj! „Nezmar“: tentokrát vyjde obrázek, ale zasej fór je bíbej. Ks. Vatra: piš perem a stručněji, kdo bude mít zase svátek? Lord: na tu pověst nejsem zvědavěj, fóry dobrý, ale nemaluj. Kment: příliš sentimentální, pokuste se o něco jiného. Jiránek-Paříž: počkám, až to bude celý. „Slímák“: napiš nám raději něco. Obrázky bíbý. Ada-Willi: fota jsou nejasná. Pošli mi jiné. Zdravím vás všechny. Ruffy: ty holomku, dyť je to opsaný z Ferencova výstupu. — Pastouškové ve všech vosadách, stanech a škunerech, vězte, že vod nejkcom vodměnujeme dva nejlepší fóry v každém čísle knihami v ceně á 25 Kč. Tak se tuzte, vlasti služte a co tady nejste uvedeni, tak k tomu ještě přijdete (máme nedostatek místa)! —

NA PRAZDNINY
NA DOVOLENOU

PATENT
FOTO OKAM
Kč 175^{.-}

ZVĚŠ. PŘÍSTROJ KČ 95^{.-}
PRAKT. SVĚTLOST
DVOJ. ANASTIGMATU
FOTO OKAM ZÁVODY
PEJŠEK & SPOL.
PRAHA I. VALENTINSKÁ 1.

hodně, Novotný v zápase s Breem poražen na body. Janouš—Kraup nerozhodně. Pedro—Dupov, vítězí náš Pedro na body. Šeba poražen od Sedurka na body. Neúčast Boba a Montigona byla citelná, ale přesto v silné konkurenci jest tato porážka úspěchem čestným. Hadži.

Z Vatry-Hiawathy. Nová vila šerifa osady byla minulý týden počtěna neočekávanou návštěvou „hladového vlka“, který násilným způsobem zjednal si cestu k lahůdkám kdes u Nymburka tokajického Oty a tyto v jeho spacím pytli odnesl. V sousední chalupě „Slavii“ oblékl se do pohádkového pyjama Miss Karolly, která dosud hoře oplakává tuto nenahraditelnou část své ranní garderoby. Upozornujeme p. t. pana vlka, že při nejbližší návštěvě bude při nejmenším zastřelen, nepošel-li již klobásovým jedem ze sežraných konserv. Kamarádi, hubte vlky, nešetřte strdím ani olovem,

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlletně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefony 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Velkou Ostravu: M. Ostrava-Vitkovice. Zengrova 906. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melišek. — Tiskem Středočeské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII-1929.